

JÉZUS URUNK TANÍTÁSA

2017. augusztus 4.

Jézus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, akik meghallottátok hívásomat, s elzarándokoltatok e helyre, hogy részeseivé válhassatok e mai nap ünnepének jelenlétében a fájdalom, szenvedés Golgotáján.

Köszöntöm mindazon testvéreinket, akik ma lélekben kísérték el benneteket ezen az úton, hogy ők is részeseivé válhassanak a tanítás kegyelméből.

A mai nap tanításom olyan felétek, amit már ismételten hallottatok, nem ismeretlen előttetek, de mégis van neki egy különleges mondanivalója a mindennapi élet felismerésének elfogadásában. Hisz hogyan is kezdődött a tanítás a kenyérszaporítás után?¹ Tehát a nép sokasága, tanítványaim örültek, hogy ennek részeseivé váltak, de amikor ezen túl vannak, és hogy Én elbocsáthassam a tömeget, a nép sokaságát, a testvéreket – mindegy, hogy mely jelzővel illetitek, csak minden a szeretet szaván történjék –, és felkészítettem tanítványaimat, hogy ők pedig szálljanak csónakba, és induljanak a túlsó partra, mindenki elfogadta mindazt, amiről beszéltem, vagy amit kértem tőlük. De a kenyérszaporítás egy csodálatos megtapasztalás volt számukra, hogy ennek részeseivé válhassanak, mert egy embernek a testvérben mi a legnagyobb ajándék, mint az, hogy amikor éhes, jól lakhat, amikor szomjas, akkor szomját olthassa. És ilyenkor mindig azt figyeljük, hogy ez is egy csoda, egy kegyelem, egy ajándék volt a kenyérszaporításában.

De most folytatódott ez a tanítás azzal, hogy a tanítványok csónakba szálltak. És mi történik velük? Kicsit eltávolodtak a parttól, olyan két-három stádiumra, s jött az ellenszél. Hánykolódott a csónak, vetették a csónakot, és a félelem erőt vesz rajtuk, és félelmükben kiabálnak, várják a segítséget: „Nehogy felboruljunk!”

És ez által már hol van az a kegyelem bennük, ugye, a kenyérszaporításnak a csodája? És nem sokkal utána már jelen van a kicsinyhitűség s a félelem, mert már jelen vannak a csónakban, és ellenszél jelentkezik. Akkor már a félelem tud működni az emberben, és a félelem által a kicsinyhitűség is megjelenik.

Holott Én, Jézus Krisztus Uratok e tanítás által azt próbálom nektek elmondani a mai jelenben, az ott megtapasztaltakat, hogy a tanítványok is emberek voltak, ugye, és az emberben működött a kegyelem, a szeretet, a gyarlóság, az irigység, a kapzsiság, hisz tudjuk, egy embernél ez mindig jelen van. Csak nem mindegy, hogy hogyan és miképpen működik. És ha jelen van az öröm és a szeretet, és ha jelen vannak a csodák, ugye, mert a kenyérszaporítás is egy csoda, amelynek részeseivé válva a megtapasztalásban. S utána, mikor elindítom őket a túlsó partra a csónakkal, jött az ellenszél. És mi történik az emberrel a

¹ Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Jézus a vízzen jár* (Mt 14,22–33).

megtapasztalásban és most a jelenben? Hogy a félelem és a kétely erőt vesz. Ez, ha együtt párosul, akkor nagyon nehezen lehet haladni előre a mindennapi életben.

De ez a tanítás nemcsak így és így volt jelen számotokra, hanem az is, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok – vagyis a tanítványoknak, ahogy ők hívtak: a Mester – meghallottam az ő kiabálásukat, megéreztem az ő félelmüket, és segítségükre siettem, ezért hát a víz színén indultam el.

De ők, mikor megláttak, megint mi történt velük? Félelem övezte őket, hisz kísértetnek vélték, és kiabáltak.

Ez volt, ugye, a megtapasztalás, amiből van az *Evangelium-tanítás* nektek. És ezt hogy lehet most, a mai nap jelenében mondani?

Itt is ugyanúgy félnek az emberek, kísérteteket látnak, és kicsinyhitűvé válnak. A jelenben azt kérdezem: hol van bennetek az a szeretet, az a tanítás, az a megtapasztalás, az a sok-sok kegyelem a csodával, amelynek részeseivé válnatok, s amiből erőt lehet meríteni, ami meg tudja változtatni a mindennapi életeteket?

Mert a tanítványok is ezt mind megtapasztalták, s ezért tudtok tanulni belőle. De a tanulás a megtapasztalásában épp úgy jön el hozzátok, mint ahogy akkor ők jelen voltak ebben a tanításban. Mert mit mondtam nekik?

– Bátorság! Ne féljete! Ne kiabáljatok. Én vagyok.

Ugye, milyen csodálatos a megtapasztalt tanítás és a jelen tanításában? Mert most mit kell mondani nektek, hogy ha ilyenben van részed a félelem révén és a kicsinyhitűségben? Hogy: Bátorság! Meríts erőt belőle. Hesseged el magadtól azt a félelmet, ami talán nem a helyes útra vezet. Ne féljete, mert Én vagyok, Én jövök hozzátok a vízen, Én jövök hozzátok, a szívetekhez – a jelenben.

Ott a megtapasztalás, és itt a jelen.

S ekkor mit mondott az egy tanítvány?

– Uram, ha valóban Te vagy – sokszor szeretitek ezt a szót használni, és sokszor le is van írva többfelé, mikor azt mondjátok: „Parancsold meg!”. Én, Jézus Krisztus Uratok mindig elmondottam: Én nem parancsolok. Én az Élet tanítását adom nektek, szeretettel és örömmel a megtapasztalásában. Tehát: –, kérlek, Uram, mondd, ha Te vagy, hogy én is oda mehessek Hozzád a víz színén.

Mi van a tanításban?

– Hát, jöjj!

Ki is száll a bárkából vagy csónakból, mindegy, hogy melyik szót használod, és el is indul. És amint a szél egy kicsit erősebbé válik, és meglengeti, mi történik?

Ugye, a félelem ismét erőt vesz, és kezd elmerülni. S félelmében mit tud még tenni? Kiabálni:

– Segíts, Uram, mert elmerülök!

És mi is a félelmünkben, a jelenben, mit teszünk? Lehet, hogy mi is kiabálunk. De ha nem kiabálunk, akkor lehet kérni: „Segíts, Uram, mert elveszünk!”

Nem elmerülünk – elveszünk.

És ahogy ott Simon Pétert megfogtam, mert kinyújtottam felé Kezemet, és felemeltem, és segítséget nyújtottam, és beszállhatott a csónakba Velem együtt, ugyanúgy jövök el a jelenben hozzátok is, csak kérnetek kell, és a kérdésben hinni és bízni, hogy: „Ha kérek, akkor hiszem a bizalommal együtt, hogy meghallgatásra talál, és segítséget nyújt.” Mert Péter is, ha nem kiabál fel a félelem által, és mikor látta, hogy kinyújtom feléje Kezemet, és segíték, akkor ő is már megerősödött, mert tudta, hogy nem fog elmerülni. De mit mondtam neki Én, Jézus Krisztus Uratok, a Mester?

– Miért félsz, és miért lettél kicsinyhitű?

Olyan hamar el tudjuk dobni önmagunktól a kegyelmeket, a szeretetet, az örömet és a békét, és kicsinyhitűvé válunk a félelem által! Pedig ez a megtapasztalás tanítása a jelenhez. Mert ha ezt szívvel és lélekkel éled át, és erőt kérsz magadnak a segítségnyújtásban, akkor Én, Jézus Krisztus Uratok oda megyek, hisz meghallom, akiknek szükségük van a segítségnyújtásomra. De hogy ez a segítségnyújtás megtörténjék, nektek is cselekedni kell, nemcsak várni, hanem cselekedni, hogy segíthessek.

S akkor mi a mai nap-tanítás?

A felismerés, az elfogadás, hogy hogyan tudok válni a félelemből szeretetté, és hogy nem akarok kicsinyhitűvé válni, és élni a mindennapokban, hanem érezni, hogy a kegyelem felénk árad, átölel, és megerősít, és megmutatja számunkra, hogy a kicsinyhitűségből is ki lehet lépni, és erőt méríteni, mert a bátorság csak így tud eljönni felétek és hozzátok e megerősítés-kegyelem által.

S akkor, akik ennek tanúi voltak a megtapasztalásban, ugye, mit tesznek?

Leborulnak a Mester előtt, és szinte hálát zengenek, és az után így szólnak:

– Te valóban az Isten Fia vagy!

És ne csak ekkor legyek az Isten Fia, amikor megtapasztaljátok a jelenlétet, a segítséget, a kegyelmet, a szeretetet, az örömet és a békét, hanem akkor is, amikor esetleg vannak küzdelmeid, harcaid, megpróbáltatásaid, és ha itt nem mindjárt a kicsinyhitűségre és a félelemre összpontosítasz, hanem mellette figyelsz a tanításra, és a tanításból mibe tudsz belekapaszzkodni, megerősödni, kiegyensúlyozottá válni, és így haladni a mindennapi élet útpályáján.

Fontos, hogy érezzétek e kegyelmeket.

Fontos, hogy megerősödjétek, és ti is, e jelenben e tanításokat úgy tudjátok elfogadni, felismerni, érezni és értékelni, mint ahogy a megtapasztalásával tanítványaim részeseivé váltak. Hisz ami akkor a tanítványaimnak a tanítás példája volt, amiből erőt merítettek, ami által megerősödtek, s ami által már el tudták fogadni a bátorságot, és a kicsinyhitűséget és a félelmet kicsit eltávolítani maguktól, és helyette az örömet és a szeretetet befogadni, akkor már nem volt hiábavaló a megtapasztalás-tanítás *Evangéliumát* megadni a jelenben. Mert a jelenben ti is ugyanúgy tudtok megerősödni, hinni e tanítás mondanivalójában, belekapaszzkodni e tanítás mondanivalójába, s ez által megerősödni, és érezni, hogy hogyan működik, és hogyan van jelen.

De ennek a hónapnak van még számotokra különleges ünnepeitek, amelyről nem szabad teljesen megfeledkezni, hanem még jobban érezni az ünnep varázsát a felismerés elfogadásában. Hisz, ugye, úgy szoktátok mondani, a ti saját szavaitokat használva, hogy Magyarok Nagyasszonya a Mennybemenetelben.

Én pedig azt mondom nektek: *Magyarország Királynője*. Hisz elfogadta ezt az országot a felajánlásban, és védelmet nyújt e országnak a mindennapokban.

De hogy ez a védelem tudjon működni raktatok, bennetek és e országban, nem szabad megfeledkezni e felajánlás segítségnyújtásáról, amelyet megtettek az Édesanya felé, s aki már a Királynőtök lett, és aki segítséget nyújt a közbenjárásban minden gyermeknek, akik Hozzája fordulnak a felajánlás meghallgatásában.

De Én, Jézus Krisztus Uratok e ünnephez csak ennyit kérek, hogy egységet alkotva higgyetek és bízzatok, és váljatok engesztelővé, ahogy Édesanyám is kéri tőletek. Mert ha ti, akik azt mondjátok, hogy „engesztelő, hívő testvérek vagyunk” – nem *vallásos*, hanem *hívő* –, akkor nektek ez a küldetésetek. Most, hogy figyelték e jelenben a jelenhez, ami előtt álltok, hogy valójában ti mit tudtok kieszközölni ennek az országnak, e nemzetnek, az Édesanyával együtt, aki a Királynő lett. Mert itt minden testvéremnek és minden Atyám gyermekének, aki szeretetében hívő, tud cselekedni, és kívárni, hogy mikor mi a legnagyobb segítségnyújtás a földi gyarlóságunkban, életünkben, küldetés-követésünkben, a mindennapokban, a mindennapokhoz.

S akkor örömet tudtok szerezni az Édesanyának, a Királynőnek, a Patrónának – hisz többen többféleképpen nevezitek és szólítjátok.

De van még egy ünneptek, amely első királyotokról szól, aki hitt, és aki bízott, hogy el kell terjeszteni a hitet, a szeretetet és a bizalmat a jó szándékú emberek között, s az után terjedt tovább, mert Ő ez által tudott segíteni nektek akkor a megtapasztalásában, amiből most erőt merítetek a jelenben. Hisz fontos, hogy éreztétek az összekötést a megtapasztalás jelenével, hogy hogyan és miképpen tudunk működni a mindennapokban. Mert ugye, ez az első király, ez igyekezett mindabban, hogy egyre többen és többen megváltozzanak hitükben, szeretetükben és életükkel. Nem kimondottan a vallásosságot kérte csak, hanem a hitet és a szeretetet. Mert ezzel tudtok megváltoztatni, mind olyan embertársaitoknak segíteni, akik lehet, hogy egy kicsit távol vannak erről az útról, de rá lehet őket vezetni, ha tudtok segítséget nyújtani számukra, mint ahogy az első királyotok is segítséget nyújtott mindazoknak, akik elesettek voltak, akik magányosak voltak, akik nem értették, hogy mi is zajlik körülöttük, akik nem tudták, hogy hogyan kell cselekedni. De megjelent az összefogás az egységben, s akkor már tudtatok előre haladni.

És most is ezt kérem tőletek e két ünnep révén, hogy legyen meg rajtatok és bennetek az összefogás az egységhez, az egygyé válásban. És ne a harag, a gyűlölet és a széthúzás vezessen benneteket. Ne engedjétek el országotokat, higgyetek benne, mert, ahogy mondtam már egy tanítás által, kincs van e Kárpát-medencében, és ezért a kincsért is harcolnak, hogy ki tudja

megkaparintani. De nem egy fényes kincsre kell gondolni. A kincs, az víz is lehet a megélhetésben, a mindennapokban. Mert ha nincs víz, idővel minden semmivé válhat és kopárrá. És ezért kell kitartanotok hittel, bizalommal és szeretettel, és nem engedni, hogy ezt az országot a nemzetetekben tönkretegyék. Ezért kell a mindennapi imával, engeszteléssel az Édesanyához és a Magyarország Királynőjéhez fordulni, hogy védő palástját, ahogy reátok borította, ez továbbra is megmaradhasson felettetek, óvjon, védjen, vezessen, és mutassa meg számotokra, hogy hogyan és miképpen lehet élni szeretettel e országban, a kincsek között.

Most ma csak egy kincset emeltem ki számotokra, de van még kincs a rejtekben, amelyre fel kell figyelni, és meg kell becsülni, hogy megmaradhasson számotokra a kegyelem működéséhez és a mindennapokhoz.

Így a mai napon áldásomat így adom nektek, hogy jelen van, ugye, a csoda, jelen van a hit, a bizalom, a szeretet, a félelem, a kétely, a megtapasztalás a tanításból a jelenhez, amiből megerősödhetünk, és erőt meríthetünk, hogy kiegyensúlyozott életet élhessünk e mindennapok tanítása révén.

És így áradjon reátok most e különleges áldásom e sok-sok megtapasztalásával a jelenhez, a segítségnyújtáshoz.

Kiválasztott Mária keze által áradjon reátok e szeretetbeli áldásom, hogy szeretetben éljete, és ne féljete, és ne váljatek kicsinyhitűvé, mert a szeretet erőt adhat, ami által kiegyensúlyozottá válhatsz, és felismered a saját utadat, amelyen szeretnél haladni a meghívás küldetésében, a mindennapokban.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, kik megnyitottátok szíveiteket, hogy befogadhassátok e kegyelmet, amely felmelegít, amely erőt ad, s amely összekovácsol benneteket az egységhez, az eggyé váláshoz, hogy valóban engesztelő testvérré válva a küldetés követésében, a mindennapokban.

Jelen lévő testvérünk:

Dicsőség Neked, Istenünk!